

Élete legmagasabb nője

Quasaro ébren van, bár az álmából még nem lépett ki teljesen.

Szerencsére megmenekült. Megint tűzvészal álmódott. Egy éjszakai kertben sétált, amelynek végében lángoló épület állt. A fák is tüzet fogtak, a környező bokrok fehéres lánggal égtek. Ő elmerülten figyelte, amint a lángok némán bekerítik. Már megszokta az ilyesfajta álmait, ahogy azt a gondolatot is, hogy a világ beteg és a pusztulása felé tart. Persze időnként mindezt fölülírta egy-egy elsöp-
rően verőfényes reggel. Csak ezekben a szerény örömeiben bízhat még.

Mindennap tudomásul kell vennie, hogy a lakásában a tárgyak túlságosan elszaporodtak. Egy rossz printeren kell átböklöznia ahhoz, hogy a konyhába jusson. A tárgyak lassan ellepik a kis garzont, de az aggasztó helyzetre nem lát megoldást. Az eszével tudja, néha a tárgyai által elfoglalt hely többet ér maguknál a tárgyaknál, de annyi jó műszaki eszközt talál kidobva az utcán, hogy nem tud közönyösen elmenni mellettük. A tárgyaknak ezt a szélsőes körforgását is a pusztuló világ egyik körtünetének tartja. És úgy védekezik ellene, ahogy tud.

Ez is olyan probléma az életében, amellyel szemben, be kell ismernie, tehetetlen. A tehetetlenségéhez némi büntudat társul. Már nem tud büntudat nélkül ránézni a lassan lakhatatlanná váló lakására. A világtendenciákkal való szembe-
fordulásnak ára van. Mások másként élnek, és biztosan elítélnék azt, ahogyan ő él. Ő sem elégedett az életkörülményeivel, de az általános trendet, amely a tárgyak idő előtti szemétre vetését sürgeti, még kevésbé tudná követni.

Talán ma ellátogat Somához. Állandó társasága nagyjából egyetlen emberből áll, Lomházi Somából, akivel évek óta kimerítő eszmecsereket folytatnak. Többnyire a nőkről van szó, mely témában meglehetősen eltérő álláspontot képviselnek. Quasaro igyekszik a valóságtól kissé elszakadt barátját beavatni az ismerkedés fortélyaiába. Például, hogy ne akarjon készen kapni mindent, mint a boltban, ahol csak rámutat valamire, és már övé az áru. Ne higgye azt, hogy az áhított nőt is dobozban megveheti használati utasítással, lehetőleg garanciával. Eközben mindketten tudják, hogy ezek az intelmek semmilyen hatással nem lesznek Soma jövőjére, aki évek óta bezárkózva él, és esze ágában sincs kilépni a zavaros viszonyokkal teli külvilágba. De a beszélgetéseik nem is azt célozzák, hogy bármit megváltoztassanak az életükben. Éppen ellenkezőleg. A léleknek szüksége van egy helyre, ahol állandóságra lel. Ahol mindig minden a régi, ahol a beszédnek nem az értelme a fontos, hanem a dallama.

Ez a dallam az ő közös szignáljuk, megszokták, ismerik, szükségük van rá. A barátságuk ezért megingathatatlan. Bármi történik is velük, ők végül mindig ott találják magukat a megszokott szoba megszokott asztalánál, kedvenc témájukról csevegve.

Soma a nőkön kívül még sok mindentől fél. Elsősorban a pókoktól. Amikor a

szüleitől kapott új autóján Quasarával próbaútra indultak, a forgalom kellős közepén vérfagyasztóan felüvöltött, és mindkét kezét görcsösen a háta mögé rejtette. Ámokfutásuknak a sztráda egyik gyanútlanul merengő fája vetett véget. Ahogy Quasaro magához tért az alig felismerhető autóban, kérdőn fordult a barátjához. Az néma iszonyattal meredt a műszerfal egyetlen épen maradt pontjára, ahol egy közepes méretű pók hintázott vékony lábain. – Ott!

A nők terén mindig is Quasaro volt az aktívabb. Tapasztalatszerzés céljából hosszadalmas eszmecseréket folytat magányos női lelkekkel az internet párkerecsőin. A személyes találkozásokot viszont egy ideje kerüli. Egészen pontosan azóta, amióta a megbeszélte találkozóhelyen a rejtélyes vallomásokat küldözgető leányzó helyett egy éltes asszonyság jelent meg, hogy kíváncsi már, kivel levelezget olyan lelkesen a leánya. Ő bizony szeretné magának jól megnézni azt az illetőt. Quasaro, miközben földbe gyökerezve állt, nem tudott megszabadulni egy rettenetes víziótól. Mi van akkor, ha ő nem is a lánnyal levelezett eddig, hanem az anyjával? Elképzelte, ahogy ez az izgatottan hadonászó, vékony ajkú nő elmentmondást nem tűrő arccal diktálja a gép fölé görnyedő, vézna lányának az elfojtott erotikával teli üzeneteket. Elhatározta, hogy ezek után óvatosabb lesz, mielőtt előbújik az internet oltalmazó rejtekéből.

Quasaro feltehetően nem az az ember, akit a nagyravágyó anyák megálmodnak a lányuknak. Cselekedeteinek indítékai általában nem teljesen átláthatók a köznapi emberek számára. Néha még önmaga számára sem. Ezt az Izidorral való esete is bizonyítja. Izidor akkor még nem volt Izidor, csupán egy fekete kandúr, akit Quasaro gyakran látott, ahogy a lépcsőház felé igyekezvén végigbandukolt a körfolyosón. A macska az egyik konyhaablak párkányán ült, és a mancsával ütemesen kapargatta az üveget. A pofája kimondottan aggodalmasnak látszott. Arról a lakásról azt tartották, hogy egy ördögi nő lakik benne, aki rendszeresen veri a magatehetetlen férjét. Az idős férfihoz állítólag csak azért ment hozzá, hogy megszerezze a nyugdíját. Időnként rettenetes csetepaték zaja hallatszott ki a gangra. A pénz, mint a házban beszéltek, itatra kellett a nőnek, aki már olyan keményen ivott, hogy bármit megtett volna egy korty pálinkáért. Azt is mondták, hogy a nő agyával valami baj lehet, mert józanul is úgy ordít mindenkivel, mint egy őrült. Úgy is hívták, hogy őrült Rozi. Quasaro nem törődött a ház pletykáival, de a kandúrt kifejezetten sajnálta. Rossz volt látnia, ahogy naphosszat kitaróan karmolássza az üveget, és semmi reménye a szabadulásra. – Csapdában vagy barátom – mondta neki. – Nem segíthetek. – Azután egyszer nagy zajt hallott a folyosóról. Mindenki ordította. Tűz van. Jaj istenem. Az őrült Rozi meg a férje bent vannak a konyhában. Quasaro átfurakodott a tömegen és egy rúgással betörte az ajtót. A nő a padlón feküdt, a férfi a tolószékben ült. A gáztűzhely mellett már lángolt minden. Quasaro a macskát kereste. Az most is ott kuporgott, ahol eddig, csak még kétségbeesettebben kaparta az üveget. Quasaro gyorsan felkapta és kivitte a gangra. Aztán a tolószékes férfi következett. Majd legvégül a magát eszméletlenül leivó nő, akit a karjánál fogva sikerült még időben kivonszolni.

Az egész történetből csak a macskára emlékezett később. Meg a lakók ordítására. Érdekes, a fekete macska nem ellenkezett, amikor magához ölelte. A szőre fényes volt, a szeme sárga és nagy. Minek ezeknek ilyen szép macska – gondolta Quasaro, akit ezután egyöntetűen hősnek tartottak a házban. A céció végén

valaki azért bátoratlanul megkérdezte. – Mondja, fiatalember, miért a macskát mentette ki elsőnek? – Erre nem tudott mit válaszolni. Egyedül az lett volna a korrekt válasz, hogy a macska őszintén érdekelte, a többiek esetében pedig csak gépiesen tette a dolgát. Lehet, hogy elsősorban a macskáért törte be olyan határozottan az ajtót? Ez a lehetőség is felsejlett benne, ezért kissé kényelmetlen érzéssel fogadta a lakók gratulációit.

Quasarót idegesíti, hogy barátja mennyi értékes tárgyat dob ki, amelyeknek még jócskán hasznát vehetné. Ő a tárgyak újrahasznosításának az eltökélt híve. Tudja, az ember természeti világa pusztulóban van, és személyesen csak annyit tehet ez ellen, hogy lassítja a folyamatot. Amint Somának már többször kifejtette, élete egyik fő célja, hogy a leghalványabb ökológiai lábnyomot se hagyja maga után. Ezért a lakását szinte teljes egészében az utcáról rendezte be. A hűtőszekrénye, a könyvespolcai mind valamelyik lomtalanításból származnak. A külvilágban járva éles szemét egyetlen apró részlet sem kerülheti el. Ahogy Somának mondta, az emberek elfelejtettek látni. Csak azt látják, ami előre be van programozva az agyukba. Különböznél vakok. A múltkor éppen felnyitott egy üres kukát az udvaron, és mielőtt a szemeteszákját beledobta volna, lenézett az aljára. Nem tudta, jól látja-e, amit lát, de azért vaktában lenyúlt érte a mélybe. A mocskokból felhozott papírdarab egy alig felismerhető tízezres volt. Hihetetlen, de odalent, a kuka szemetlévében nedvességtől összeragadt papírpénzek feküdtek. Alig látszottak, mert rátapadtak a lucskos aljzatra. Óvatosan kiemelte, azután lemosta és hajszárítóval megszáritotta őket. Az eredmény káprázatos lett. Nyolc darab ropogós tízezres feküdt előtte az asztalon. Első örömeiben elhatározta, hogy megtartja a bankókat emlékül. Be is csúsztatta őket egy könyvbe. Egy darabig hősiesen rájuk se nézett, el akarta felejteni, hogy valahol ott vannak a lakásban. A titkos tartalékok meglepte önbizalmat ad, a nagy szerencséje pedig megérdemli, hogy megőrizze az emlékét. Csakhogy Quasaro életében visszatérően eljönnek azok a bizonyos nehéz idők. Előbb-utóbb beköszöntenek és nem ismernek irgalmat. Mivel, úgy is mondhatjuk, szabadúszóként dolgozik, ha éppen dolgozik, sosem tudhatja, hogy mit hoz a holnap. A bevételei minden pillanatban elapadhatnak. Amikor már a kamraként használt konyhaszekrényében sem talált semmi ehetőt, és két napja csak szikkadt kenyérvégeken élt, az egyik tízezrest fájó szívvel felváltotta egy élelmiszerboltban. Később újra megszorult, és némi vívódás után felváltotta a másodikat is. Ma már üres a könyv. Quasaro azzal vigasztalódik, hogy a pénzek felújítása igazi profi munka volt. Valóban, a pénztárosok semmit nem vettek észre. Somának már úgy adta elő a dolgot, hogy ő csak újrahasznosította a papírt. Kihagyva a nagyipari érdekeltiséget, közvetlenül a szemétből csinált pénzt. Soma mindig jól mulat a barátja történeteiben. Ő maga gyakran még arra is lusta, hogy kivigye a saját szemetét a kukáig. A szemeteszákok halomban állnak az udvarán. A kóbor macskák nagy öröme.

Quasaro eltűnt. Egész társasága, konkrétan Lomházi Soma, kétségbeesetten keresi.

Az igazság az, hogy mások is keresik.

Eddig nem említettük Quasaro szerteágazó, távoli nőkapcsolatait. Bizonyos leányzókat a múltból. Mert Quasaro, mint tudjuk, senkit és semmit nem dob el. Az egykor hozzácsapódott lelkek valamilyen módon részévé válnak az életének.

Eltűnnek, majd felbukkannak, de közben lankadatlan érdeklődéssel figyelik Quasaro számukra sosem közömbös ténykedéseit.

A mostani hír váratlan és botrányosan felzaklató.

Leginkább, amikor az eltűnés oka is köztudottá válik.

A szereplők értetlenül merednek maguk elé.

Ezt azért nem várták volna.

Ilyen hirtelen. Csak úgy.

Mi jöhet még?

Annyi baj éri úgyis az embert. Hát kell ez most nekünk?

A hír éppen a maga banalitásával sebzi meg legmélyebben a magányos lelkeket:

Quasaro szerelmes.

Aki a hírről a leghamarabb tudomást szerez, az Bermuda88. Bermuda88 neve az internetes párkeresők kevésbé fantáziadús fedőnevei közül való, nem úgy, mint Quasaróé, aki önfejlesztő programozóként annyira otthonosan mozog a virtuális univerzumban, hogy a valódi nevét már szinte el is felejtette. Azt viszont jól tudja, hogy az ottani nevének a jelentése: kvázi csillag. Egy olyan óriási fénykibocsátó jelenségről van szó, amelynek a közepén egy irdatlan vonzerejű fekete lyuk tátong. A csillagászok szerint a kvazárok hatása egész galaxisrendszerekre kiterjed, de valódi működésük az őket elfedő gázok és ködök miatt nehezen fel tárható.

Amikor Quasaro először találkozott Bermuda88-cal, a nő halvány rózsaszínű miniruhát viselt, és a kezében hasonló színű drasztétáskát szorongatott. (Quasaro így emlegette később ezt a kerek, apró táskát, amelynek édeskés nőiessége sehogyan sem illett a nő robusztus testalkatához.)

Ahogy a reménytelen beszélgetési kísérletekbe belefáradt Quasaro hirtelen magához ölelte a nőt, megdöbbenve észlelte, hogy micsoda izmos hátat ölel. A nőnek olyan hátizmai voltak, hogy hihetetlennek tűnt, mit keresnek ezek a hatalmas izmok ebben a plázaciáknak szánt ruhában. Quasaro egyetlen hazakísérésre gondolt, aztán maga sem tudta hogyan, a lány ágyában találta magát. Érezte, hogy sodródik, de nem volt szíve elrontani a lány örömét. A lány úgy örült Quasarónak, mint egy kisgyerek, Quasarót egy olyan magasabb rendű világ küldöttének tekintette, amelybe ő eddig soha nem léphetett be. Igyekezett kiélvezni az új barátjával töltött idő minden pillanatát. Quasaro rá irányuló figyelme megtanította arra, hogy nagyobb tisztelettel tekintsen önmagára. Ahogy összeölelkezve feküdtek az ágyon, Quasaro észrevette, hogy a nő álmában nevet. Felébresztette, és mintha semmi nem történt volna, a nő csak nevetett tovább. Quasaro még soha nem tapasztalta, hogy a jelenléte ilyen fergeteges örömet szerzett volna bárkinek is.

A nő kicsiny lakása fel volt osztva tiltott és szabad területekre. A tiltott területeket láthatatlan vonal választotta el a szabadon használható területektől. Quasaro, amikor ott aludt, igyekezett betartani a lakásban való közlekedés bizonyult szabályait, de az nem mindig sikerült neki. Például a nő rendszeresen tornázott, és a tornaszőnyegére idegen láb nem léphetett rá. Voltak egyéb tiltott területek is, amelyeknek a rendeltetését Quasaro már nem is próbálta megfejtetni. A nő görcsösen ragaszkodott az élete kialakult rendjéhez, ebből a rendből biztonságot merített. – Tartsd meg a rendet, a rend megtart téged – mondogatta. De

alapvetően az ágyban érezte jól magát, ahol a testét végre átadhatta a fiúnak, aki ilyen tömör testet még életében nem ölelt. Quasarót meglepte, hogy a nő a maga rögeszmés szokásaival együtt milyen jól megvetette a lábát a körülötte zajló világban. Egyik fő szenvedélye az volt, hogy állandóan kereste a bolti akciókat és kiárusításokat. Mindent a lehető legolcsóbban akart megvásárolni. Ha csak egy kis hibát talált az árun, azonnal visszavitte. Az üzletekben többnyire már ismerték, reménytelennek tartották vitatkozni vele, gyorsan megadták, amit kért, ő meg diadallal vonult haza a zsákmánnyal. A különféle zacskók már hegyekben álltak a szegényes garzon sarkaiban. Kiderült, hogy a zacskókat is gyűjti, az újabb reklamációs ügyek újabb zacskókkal gyarapították a gyűjteményét. Quasaro, bármit tett is a nő, bármilyen kicsinyesnek látta is az üzletekkel folytatott csatározásait, mégis csodálattal nézte ezt a szűk szabályok közé szorított életet, amely nem szóródott szanaszét, ahogy az övé, hanem rendezett és átlátszó volt, mint a kristály.

Sétáikon a rózsaszínbe öltözött, tagbaszakadt leány után sokan megfordultak. Ez Quasarot nem különösebben zavarta, habár a drázsétáskát idővel mégis sikerült lekönyörögnie a nőről.

Bermuda⁸⁸ egy irodában dolgozott. Amikor a munkahelyén először kellett levonulnia a lépcsőn, a nagy feltűnésre való tekintettel inkább a hátsó kijáratot választotta. Tényleg nem mindennapi látvány volt a tapadó miniszoknyája alatt feszülő combjaival. A vállizmai majdhogynem szétrepesztették a könnyű seilyemblúzá. Olyan vállalai voltak, hogy a hozzá képest csenevésznek tűnő fiúk zavartan kerülték ki az utcán. Quasaro szerint a sportteremben, ahová verekedni járt, rettegve várták, kinek lesz a partnere, mert nagyokat ütött, és fáradhatatlan volt, akár a gép.

A kicsiny irodában, ahol a telefonokat kezelte, néha rászóltak, mert váratlanul lefüggönyözte az ablakokat, és buzgón tornázni kezdett. Erős izzadságszaga zavarta a váltótársát, aki komputerkezelő volt a cégnél, idegesen pislogó, allergiás fiú, és sehogy sem tudott szót érteni ezzel a rózsaszínben virító izomnövel. De Quasaro még akkor is imádta kedvesének izzadságszagát, amikor megmondta neki, hogy elhagyja. Később tanácsokkal látta el a lányt, hogy ne járjon olyan fiúval, mint például a cukrászfiú, aki már az első nap kifogásolta, hogy a lánynak miért oly kicsinyek a mellei, talán eltornázta őket? Quasaro arra tanította a lányt, hogy sose járjon azzal, aki nem fogadja el őt úgy, ahogy van. Quasaro annak idején sokat faggatta kedvesét, hogy ha nem órá várt volna rózsaszínű drázsétáskáját szorongatva, ha másvalaki jött volna el a randevúra, és az is ilyen kedves lett volna hozzá, akkor azt is ezzel a rabszolganő imádatlalt vette volna-e körül, mint Quasarót. De a lány csak mosolygott, mert nem értette, hogy Quasaro arra kíváncsi, hogy a maga egyediségéért szerette-e meg őt, vagy csak azért, mert talált valakit, aki hihetetlenül gyengéd hozzá, és ha elkíséri az edzésre, akkor oda lehet dörmögni a társaknak, főként a lány idegenkedve mustrálgató férfiaknak: – A barátom.

– Nekem van barátom – jelentette ki elszántan még akkor is, amikor Quasaro már hetek óta csak azt magyarázta neki, hogy ők ketten miért nem illenek össze. Quasaro tudta, hogy a lány még most is megközelíthetetlen, mennél többször és több oldalról magyarázza el neki, hogy hiába minden, a lány zacskógyűjtési mániájában nem tud osztozni, mint ahogy a lány sem tud osztozni az ő örökös kó-

szálási vágyában, és ha mégis kimennek végre a szabadba, akkor olyan érzése van, mintha egy több tonnás páncélcocsit volna maga előtt, és azzal próbálna spontánul siklani rejtett ösvényeken. A lány, ha megkörnyékezte valaki, ugyanúgy lesütötte a szemét, és még dacosabb torokhangon vetette oda – Mit képzelsz? Nekem van barátom.

Quasarót felkavarta ez az oktalan hűség.

A Quasaro körüli vészterhes csendet még súlyosabbá teszi a fiúval meghatározhatatlan viszonyban lévő Nekeress! sértődött hallgatása. Nekeress! bár óvakodik bármilyen véleménynyilvánítástól, komoran figyeli a fejleményeket. Kellemetlen érzéssel gondol a saját nemrég felszedett barátjára, akit oly nagy ovációval jelentett be Quasarónak, de máris zavarja a srác rigorózus rendmániája.

Nekeress! legnagyobb baja, hogy minden látszat ellenére nem hisz önmagában. Egyedül Quasarónál képes megfélekezni erről. Quasaro a lányt a macskákhoz hasonlítja, amelyeknek elbűvölő önzéséhez már gyermekkorában hozzászokott. Quasaro, saját bevallása szerint, leginkább a macskák között érzi jól magát, az emberi világ túl megterhelő a számára. Tetszik neki, hogy ezek a könnyedén surranó állatok mindmáig ellenálltak az ember háziasítási törekvéseinek. Úgy élnek az ember közelében, hogy közben a saját életigényeikről sem mondanak le. A macskáknak már a látványa is elégedettséggel tölti el. Ezért bár szidja Nekeress! pontatlanságát, aki ha elindul Quasaróhoz, csak nagy ritkán ér oda, mert közben dolga akad, elfelejti, hogy mit akart valójában, valaki elhívja, vagy éppen más-hoz támad kedve, ugyanakkor Quasaro tudja, hogy a macskák öntörvényűek, és amikor Nekeress! végre megérkezik, akkor Quasaro élvezzi a lány fesztelenségét, csak ő tud úgy jelen lenni valahol, mintha nem is lenne ott. Néha cirkuszol. Quasaro, baszki! Üres a hűtő. Nem igaz, hogy megint nem vásároltál be. Hihetetlen. De Quasaro tudja, hogy ez csak a szokásos bemelegítő purparlé, amelyet a lány a következő pillanatban már el is felejt. Nekeress! úgy, ahogy van, leveti magát az ágyra, és máris mély álomba merül. Quasaro pedig gyönyörködik lapos orrában, mulatságosan öntelt állában és a háromszög alakú arcában, amely éppen olyan magáért valóan tökéletes, mint a macskáké, amikor a meredten figyelő szemükön oldalról átsüt a nap.

Nekeress! most jön rá, hogy milyen fontos a számára Quasaro, amikor veszélybe kerül ez a köznapi mértékkel nem mérhető barátság. Ha fekszik az ágyon, elég a farmernadrágos fenekének egyetlen rántásával jeleznie, hol kívánja, hogy Quasaro megmasszírozza. Vagy amikor bugyiban, melltartóban jön meg a lakásban, és tombol, hogy mennyire utálja magát, legszívesebben törnézúzna, gyűlöli az egész világot, ki győzi majd meg arról, hogy a teste gyönyörű, a kedve meg mindjárt megjavul, csak maradjon már nyugton egy percre. Quasaro fényképeket készít róla, még a legádázabb arcáról is, amikor pocskondiázza önmagát, és a fényképek jók lesznek. Nekeress! lassan megnyugszik, látja magát, lejtős homlokát, busa szemöldökeit, és el kell ismernie, valóban hasonlít az arca a macskákéra. Újabb fotókat csináltat magáról Quasaróval, aki szereti őt fotózni, mert a Nekeress!-ről készült felvételek erőteljesebbek, nem olyan semmitmondóan talányosak, mint általában a fényképek, amelyeken az emberek feszes arccal várják a fényképezőgépet kattánását. Nekeress! kívül hordja a lelkét, ezért Quasaro

minden fotója jól sikerül róla. Nekeress! azon töpreng, mit tenne, ha meglátná Quasarót új választottjával az utcán. Biztosan villámgyorsan elmenekülne, vagy meglapulna a legközelebbi kapualjban.

Quasaro szerelembe esésének lehetősége legjobban barátját, Lomházi Somát aggasztja. Már érzi, közeledik a minden hónapban esedékes nagy letargiája, és olyankor hiába vásárol különleges dobokat és ritka, egzotikus hangszereket, hiába halmozza fel őket egy üres szobában, hiába tapasztja be a kis ház összes ablakát kartonpapírral, semmi nem segít akkor már. Csak egyvalami. Kell egy végtelen türelmű barát, akivel elüldögélhet egy asztalnál, akár valamelyik gyorsétteremben, és az a valaki senki más nem lehet, mint Quasaro.

Lomházi Soma jelenleg a tétényi kis ház kertjében téblábol, és a macskákat figyeli. Valamiért ideszoktak a macskák a diófa alá, és azóta egészen elviselhető lett az élete. Kevesebbet unatkozik. A macskák voltaképpen Quasaro kedvéért jelentek meg a kertben, őt észre sem vették, mint ahogy Quasaro nélkül ő sem vette volna észre őket. Mostanra a kapcsolata a macskákkal stabilizálódott. De megmaradt a kölcsönös távolságtartás szintjén.

Soma, ezt nagyon kevesen tudják róla, zeneszerző. Olyan zenéket ír, amelyekben a hangoknak nincsen pontosan meghatározott helye, s ezért a dallamokat csak azok tudják követni, akik számára ez a lebegő, önmagát örökösen felülíró zenélés élvezetet okoz, vagyis a különleges kiválasztottak. Soma szerint ez így van jól. Mert a pillanat szülte dallamok úgyszólván elszöknek az éterbe, nem kell őket arra kényszeríteni, hogy földi nyomokat hagyjanak maguk után. A hatásuk éppen az egyszerűségükben van. Legalábbis Soma így képzelem. Soma ízlésének minden létező hang túl konkrét, így attól fél, hogy ezek a köznapian egyértelmű hangok csúfot űzhetnek a végletekig átszellemült zenei álmódosásaiból. Munkálkodásának eredményeképpen a zenéje annyira kifinomult, hogy már csak az essenciája lett mindazon elképzeléseknek, amelyekkel Soma amúgy is már régen átlépett a sejtések és képzelődések világába. Quasaro megkérte, hogy csak egyszer játssza le neki a zenéjét, de Soma azt válaszolta, hogy ezt a zenét rajta kívül úgysem értené meg senki. Ezzel a válasszal be is rekesztette a témát. A zenéjét a komponálás egy-egy szakaszának a végén azért néha mégis kinkeser-vesen lekottázza, de egészében lejátszani még soha nem merte. Nem akar szembesülni az otromba valósággal, az elképzelt értetlenséggel, a lenéző megjegyzésekkel. Nyilván az önbizalmának a végletekig lepusztult állapota is szerepet játszik ebben. Meggyőződése, hogy nála az alkotásnak mindig együtt kell járnia valamilyen gyötrelmes szégyenérzettel, amely részben abból a kétségbeesésből ered, hogy a zenei ideáit sosem tudja tökéletesen megvalósítani. Ettől a szégyenérzettől egyedül úgy menekülhet meg, ha a művét névtelenül felajánlja a világ-mindenségnek.

Quasaro barátja most éppen a kettőjük barátságáról gondolkodik. Bár ez inkább csak valamilyen meghatározhatatlan merengés.

Somának bőven van ideje a gondolkodásra. Tőle nem várja el már senki, hogy úgy tüsténkedjék, mint az apja például, akiről mindenki tudja, hogy nagyon fontos ember, de az anyja is eléggé fontos ember, és ehhez mértelen megfelelően kemény is, akár a húga, akit mindig jobban szerettek őnála, mert megéreztek, hogy

ugyanolyan fontos emberré válik majd, mint ők. Quasaro barátja jól tudja ezt, és azt is, hogy őt már annyira sem veszik komolyan a családban, mintha egy csendes elmebeteg volna. Ezt nem mondják ki, de gyerekkora óta éreztetik vele. Néha odadobnak neki valamennyi pénzt, és ezzel letudták a kötelességüket, hogy érdeklődjenek a sorsa felől. A sikeres vállalkozócsaládban Soma selejtes emberpéldánynak számított mindig. Nem is tudják, mivel foglalkozik. Ha tudnák, akkor jönne a „na persze”. Zenét ír. Fogyasztja a papírt, áltatja magát. Végül is jobb, mintha mozdulatlanul ülne és a nyálát folytatná. Hadd csinálja.

Egyszóval Quasaro körül nagy és vészterhes a csend. Akik tudják, amit tudnak, azok a saját életüket hirtelen nehezebbnek és reménytelenebbnek érzik. Rossz belegondolniuk, hogy bizonyos események megállíthatatlanul közelednek, már halkan pereg a dob, a légtornász döntő ugrásra készül a trapézon.

Quasaro különleges érzelmi fellobbanásának megvoltak a maga előzményei. Ezt nyilván nem kötötte senkinek az orrára. Mármint, hogy szereti tesztelni az interneten megismert nőket. Szereti tanulmányozni a stílusukat, a szóhasználatukat, elmereng a helyesírási hibáikon. Egy időben hitt abban, hogy a szöveg maga az ember. Azután rá kellett jönnie, hogy ez az elmélete nem hajszálpontosan működik a gyakorlatban. Egyszer alig tudott megmenekülni egy félelmetesen jól fogalmazó pszichológusnő karjaiból. A nő már az első találkozáskor is meglehetősen furcsán viselkedett. Mosolyogva addig figyelte Quasarót, amíg az zavarba nem jött. Azt mondta, hogy számára azért nagy élmény a Quasarával való megismerkedés, mert a praxisában ritka az olyan páciens, aki ennyire menekül mindenfajta felelősségvállalás elől. Milyen unalmas már az a sok céltudatos ember. Mindegyik attól retteg, hogy nem teljesít elég jól. Üdítő végre találkozni valakivel, aki nem akar semmit, csak rábizza magát a véletlenre, legyen úgy, ahogy a sors akarja. Quasaro tudta, hogy gúnyolódik, bár a szeme tele volt erotikus kihívással. Quasaro nem szerette, ha a lelkét elemzik, különösen, ha ezt egy olyan nő teszi, akivel semmilyen hosszabb távú terve nincsen. A nő arca az anyja egyik könyvtáros barátnőjére emlékeztette, ráadásul a túl nagy mellei kifejezetten taszították. A súlyosan ingó mellek az agresszíven előreugró mellbimbóikkal megmagyarázhatatlan félelmet keltettek benne. A nőiségnek ez a különösen hangsúlyos jelenléte zavarba hozta, mintha egy filmet olyan közelről kellene néznie, hogy a szereplőknek még a felnagyított pórusait is látja. A nő hol szidta, hol elragadtatott jelzőkkel illette a fiút, izgatónak tartotta a kamaszos külsejét, meg azt a nemtörődömséget, ahogy a saját vonzó tulajdonságait kezelte. Bölcs fölnye kifejezetten idegesítette Quasarót, mert érezte, hogy ez csak póz, amely arra szolgál, hogy a nő mennél jobban befurakodhasson az életébe. Még senkitől sem kapott golyóstollal írt leveleket. A nő minden héten küldött neki egyet. Quasaro nem tudta mit kezdjen a levelekkel, amelyek mégiscsak kézírással íródtak, és ez a tény valahogy felértékelte és egyedivé tette őket. Akár akarta, akár nem, a levelek lassan a személyes tárgyaivá váltak. Folyton ott hányódtak az asztalán, és minduntalan a szeme elé kerültek valahonnan. A nő hajlékonyan fogalmazott, és olyan bizalmas stílusban, amelyet Quasaro a kettőjük viszonyát illetően egyáltalán nem érzett megalapozottnak. A leveleket ezért sosem olvasta végig, de egyes részleteik mégis valahogy bennragadtak az agyában. A nő azt írta, rájött, Quasaro

örökké az élet keresztútjainak a metszőpontján áll, és nem tudja, melyik utat válassza a céljai eléréséhez. Azért vesztegel egy helyben, mert attól fél, hogy egyetlen választással elveszítheti a többi választási lehetőségét. Neki mindig az egész kellene, ezért inkább nem indul el semerre. Quasaro gyerekkorában szeretett behallgatni a telefonkagylóba, amikor a megszokott beszélgetések szüneteiben mindenhol áradtak felé a titokzatos zörejek és hangfoszlányok. Hallgatta a világ zaját. A szobája falán még ma is ott a firkákkal teli lap, amelyre mindig rárajzol egy újabb vonalat, s a firkák lassanként mozgalmas grafikai egészé állnak össze. Igen, őt mindig a teljesség érdekelte. De ha a nő esetleg arra célozna, hogy ő lenne az a bizonyos helyes választás, és őérte kellene Quasarónak feladnia a szabadságát, akkor nagyot kell csalódnia.

Amikor végre lélegzethez jutott, egy saját készítésű gyurmaszobrot küldött a nőnek. A nő ellágyultan köszönte meg az ajándékot. Ez a reakció meglepte a fiút, mivel az amatőr igyekezettel megformázott szobrocška hatalmas keblű némbert ábrázolt, akinek a talpai alatt egy eltaposott férfitest hever. A nő azt írta válaszul, hogy becsüli a kreativitás minden formáját, és hogy Quasaro az ajándékával megnyerte a szívét. Quasaro megállapította, hogy a nő sebezhetetlen, mert minden reá irányuló kritikát hajlékonyan ki tud kerülni a szavaival. Ekkor tőle szokatlan nyerseséggel lezárta ezt a rövid viszonyt. Válaszul még több golyóstollal írt levelet kapott, amelyek külön életet éltek az íróasztalán. Felbukkantak, majd újra eltűntek. Mintha gunyoros elemzéseikkel továbbra is részt kívánnának venni Quasaro életében.

Most viszont teljesen tanácstalan.

Eddigi gyakorlatában először találkozik olyan esettel, amikor a tesztjeivel nem megy semmire. A párkeresőn legújabbán megismert lány, Kőmadár, nem tesztelhető. Ha valakinek a természete tökéletesen más, mint a miénk, akkor nincsenek szempontjaink a teszteléséhez. Ez a lány igazából nem illik a párkeresők világába. Erre Quasaro hamar rájön. A lány mondatai nem túl eredetiek, de mégis van bennük valami, amiért újra meg újra elolvassa őket. Rövid, voltaképpen ügyetlen mondatok, de élet van mögöttük. A lány távol áll attól, hogy elmerüljön az írás ígézetében, inkább üzeni akar a szavakkal, keres valakit, aki a szavakon átgázolva győzedelmesen eljut hozzá. Annyi mindent leírnak a különböző internetes felületeken, Quasarónak már elege van a sok grafomániás nőtől, aki a saját képzelgéseinek rabjaként teljesen elveszítette a kapcsolatát a valósággal.

Webkamerán át nézik egymást. Most először élőben a hosszas levelezés után. A lánynak a szokásosnál hosszabb arca van, és fogszabályozója. Amikor oldalt fordul, meglátni a nagy, előreugró orrát. Az egész lány komolynak tűnik. A mosolya is komoly. Smink nincs rajta. A haja vékony lófarokban összefogva. Cipzáras, a nyakánál nyitott melegítőben van, ha igaz, mert csak mellközépig mutatja a kamera. Quasaro nem tudja, mit mondjon neki. Túlságosan meg van rendülve. Hogy kerül ide ez a lány. Olyan egyszerű és természetes. A lány köznapisága elbűvöli. Ez a lány benne van abban a józanul létező világban, amelyből magát mindig kirekesztettnek érezte. Ez egy teljesen normális nő. Egészen hihetetlen, hogy egy ilyen lány érdeklődik iránta. Mit kérdezzen tőle.

– Te most hol vagy?

– És te?

– Én otthon. – Quasaro nem tudja, mit láthat meg a lány a körülötte lévő rendtelenségből.

– Az ott mi a hátad mögött.

– Ja ez? Csak egy firkarajz. Hülyéskedés.

– És az a sok papír előtted?

– Ezek? Számlák, még ki kell fizetnem őket.

Hebehurgyán felmutat egy számlát, amelyik éppen a kezébe akad.

– Húú. Szegény.

Quasarót felkavarja a lány hangja, amelyet most hall először. Ahogy azt mondja, szegény. A hang sokféle izgalmas jelentést hordoz. Ezek a jelentések ígéretesek, de teljesen ismeretlenek. Quasarónak nagyon sokat jelentenek a hangok. Ez a hang kislányosan közvetlen, és van benne valamilyen magabiztosan meleg zengés. Mintha a lány egy bensőséges közösséghez tartozna, ahol többen is így beszélnek. Az biztos, hogy jól ismeri a számlák nyomasztó hatalmát. Nem vetheti föl a pénzt. A háttérben mozgás támad. – Megjött a lakótársam, tudod, akiről írtam már neked. Akivel együtt kézilabdázunk. Majd beszélünk még. Most már nem tudunk. Be kell fejezzük. Mennem kell.

A monitorról eltűnik a lány feje, majd hirtelen egészen behajolva újra megjelenik. Az arca most alig felismerhető. Középujt széles lett, a szemek beszűkültek. A kamera a száját hatalmasra nagyította. A hang suttogóra váltott. – Ke-ress-meg!

A kapcsolat megszakad.

Quasaro kábán ül a helyén.

Olyan hirtelen váltott a lány. Talán csak képzelődik.

De a hatalmas száj kimerevítve ott maradt a képernyőn.

Akkor minden igaz.

A lányt nem ijesztette el a külseje. Sőt.

De mi az, hogy keresse meg. Hogy értette ezt.

Nyilván nem a párkeresőre gondolt. Akkor nem ezt mondta volna.

Hanem?

Otthon?

Ez örültség, hiszen a lány nem adta meg a címét.

Fogalma sincs, hol lakik.

Legalább a város. De még az sem biztos.

Mellesleg a lány nevét sem tudja. Vagy igen. Kőmadár. Ez jó.

Quasaro már sejti, hogy nem mindennapi kaland előtt áll. Nyilvánvaló, hogy ehhez a lányhoz nem kerülhet közel küzdelem nélkül. Meg kell találnia őt, mint a királylányt a mesében. Mintha egy filmben látott volna valamilyen hasonló egymást keresést. Ez kicsit zavarja, mert már eszébe jutott az a francia film, amely annak idején még tetszett is neki. A lány ötlete nem túlzottan eredeti, de ezen most nincs mit agyalnia. Kihívás előtt áll, és ez felpezsdíti. Az utóbbi időben kissé egykedvűvé vált. A pszichológusnő azt írta róla az egyik levelében: olyan vagy, mint az óra, amelyet a kar mozgatása tölt fel energiával, ha leteszik hosszabb időre, akkor megáll. Ezt a megállapítást elég találónak tartotta. Most újra érezte az energiát magában. A keresésben egyetlen eszköze a komputere, amelyet magától értetődő könnyedséggel használ. Na meg a logikája, amely a hosszas tunyaság után kiélelve várja a nem mindennapi feladatot. Fő, hogy higgadt maradjon. Könnyedén

be tudna jutni a párkereső adattárába, de az túl olcsó megoldás volna, kezét sem mozdítja ebbe az irányba. Nemes vadat úz, és azt az ügyhöz méltó módon kell megtalálnia. A komputer mestere nem élhet olcsó eszközökkel. Kinagyítja a lánynak a monitorán rögzített képét. Ott egy ablak. Az ablakon át látszik egy fa meg egy templom. Ezt a furcsa templomot mintha már látta volna valahol. A főváros valamelyik peremkerületében. Nagyon jellegzetes épület. Szerencse. A peremkerületeket némi türelemmel végig lehet kutatni. Erre vannak eszközei. Az ablak szöge, ahogy az épületre esik. Ez sokat elmond a ház helyzetéről. Quasaro lázasan ötletel. Összevet. Irányt vált. Nem csügged, dolgozik a megoldáson. Újra előveszi a lánnyal való csetelésének a szövegeit. Minden szót átrág. Kézilabda. Kézilabdacsapat. Annak a bizonyos kerületnek a női kézilabdacsapata. És fent vannak. Csoportkép a lányokról. Ott, hátul a második sorban.

Meg foglak találni – írja a lánynak. És nem vár választ.